

חדש העמידה בפני המדינה אתגר חדש: תוכנית לחיסול המלחמה

— אלא גם אפשרי. לפני עשר שנים נחשבו לבוגדים או לאוטופיסטים. עוד לפני שנה היינו חבורה של יוצאי־רופן. כיום אנחנו נמצאים בעמ' דת־זיוק, כשרעיונותינו קורנים לכל עבר. המוני אורחים יודעים שיש בידנו תוכנית ברורה — אולי התוכנית המעשית היחידה. הם מוכנים לשמוע, הם רוצים להאזין. לצירים הוגשו לא רק מלים. בשיא נאו־ מו, נטל אבנרי חבילה קטנה, הוציא מתוכה דגל ירוק־לבן־שחור, עם כשולש אדום — דגל פלסטין.

מה עומד מולנו — מספר חבלנים? אנחנו יכולים לחבלנים. רימונים, מוקשים אנחנו יכולים לנשק קטלני יותר.

מה שעומד מולנו אינו נשק, כי אם רעיון: פלסטין. חיללי צה"ל שנכנסו לכראמה מצאו מחנות והשמירו אותם. ראו חבלנים ולכדו או הרגו אותם. הם גם מצאו משהו אחר, שמעטים מאיתנו ראו אותו עד כה: דגל פלסטין. וזהו הנשק המסוכן ביותר. אנו, שלפני קום המדינה כה חלמנו על דגל ועל מדינה, יכולים להבין את כוחו של נשק זה. אנו אומרים: נוציא דגל זה מידי אויבנו, וניתן אותו בידי ירדנים מבני העם הפלסטיני. בל יתנוסף על מחנות המתנכלים לדגלנו — אלא יתנוסף לצד דגלנו. היום מסמל דגל פלסטין את רימון־היד, מחר הוא יסמל את לחימה־היד.

תוכנית הפרציה, בת עשרת הסעיפים (ראה מיטגרת), היתה ידועה לחברי התנועה עוד לפני שהוגשה לאישורה הרשמי של הוועידה. רוב ההסתייגויות לתוכנית המוצעת, שהוגשו מראש עלידי הצירים, נגעו לענייני נוסח. אולם בשתי נקודות־יסוד התנגשו שתי גישות: בשאלת הגבולות (סעיף 5) ובשאלת המדינה הפלסטינית (סעיף 4). לגבי הגבולות הוגשה הסתייגות האומרת: "למדינת־ישראל יתווסף איזור לטרון ויורחב פרוורדי ירושלים. יצורפו אליה רמת הגולן ומחצית חציהאי סיני, ואילו למדינת פלסטין יעבור המשולש הקטן ומחצית השנייה של חציהאי סיני."

ברוב של 42 נגד 16 נדחתה ההסתייגות. מוקדה־התנגשות השני היה מהותי עוד יותר. מצד אחד עמדה ההצעה, לעודד הקמת תה של מדינה פלסטינית בתנאי שמדינה זו תהיה קשורה, מיד עם הקמתה, באמנה בטחונת, מדינית וכלכלית עם ישראל. כנגדה הוגשו שבע הסתייגויות. בחלקן התייחסו לתיקוני נוסח. השאר היו הסתייגויות מהותיות, התייחסו למילה "בתנאי", כמו זו של דויד ארנפלד, אשר הציע: במקום "בתנאי שמדינה זו תהיה קשורה עם הקמתה באמנה בטחונת, מדינית וכלכלית עם ישראל", נוסחה האומרת: "מדינת ישראל תאלץ תעוד את הקמתה של מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת עזה, ותעשה כל מה שביכולתה כדי שמדינה זו תהיה קשורה וכו'".

בנמקו את הסתייגותו, הסביר דויד ארנפלד מרוע יש לתמוך בנסיגת צה"ל והקמת מדינה פלסטינית מבלי להתנות זאת מראש בהקמת פדרציה. "כאשר מכתבים למדינה את תנאי קיומה בענייני בטחון, כלכלה וי שטחים היוניים אחרים — פירוש הדבר שי מקימים ממשלת־בובות! ממשלה כזו לא תייצג את רצונו החופשי של העם הפלסטיני, והוא לא יפסיק את מלחמתו."

כאשר הגיעה שעת־ההצבעה, התקבלה ההצעה הקובעת כי הסכם הפדרציה יהיה תנאי הכרחי להקמת מדינה פלסטינית. ההצעה גם קיבלה תוספת, שהוצעה עלידי אלכס מסיס וזכתה להסכמת מגישי ההצעה המקורית. תוספת זו (ראה מיטגרת) קור בעת, כי תנאי ראשון למימוש ההצעה פדרציה הוא כינון ממשלה ישראלית על־יסוד תוכנית־שלום גלויה ומוצהרת.

בזאת, למעשה, הוכרעה הנקודה המדינית העיקרית ברוח הצעתה של הנהלת התנועה.

חלק השני של הדיון המדיני היה מוקדש לבעיות הפנימיות של המדינה, ובו ניתנה ההודמנות לצירים להביע את דעותיהם על נושאים כמו התנחלות בשטחים החדשים, העלאת אחוזה־החסימה, מחוליה של התנועה והנהגתה, יחסינו אל שליחות יא־רינג (הצעת־החלטה של אריה פריהאוף מחיפה, שהתקבלה, אימצה את ידי יא־רינג להמשיך בשליחותו).

את הצירים הצעירים ביותר, אלכס קליין, הציע להעידה לקרוא להקמת האחוזות נוספות ברמת הגולן ובסיני, כצעד לקראת אייחודות האזורים הללו. ואילו דויד ארנפלד (המשך בעמוד 34)

תוכנית השלום

1. ארץ־ישראל

ארץ־ישראל בשלמותה היא מולדת לשתי אומות — האומה העברית והאומה הפלסטינית.

2. שלמות הארץ

שלמות ארץ־ישראל היא צורך נפשי, מדיני, כלכלי ובטחוני לכל תושביה, והיא תיכון רק על פי הסדר בין שתי האומות המעוררות בה, אשר לכל אחת מהן זכות לעצמאות לאומית.

3. שתי מדינות

היישות הלאומית של שתי אומות ארץ־ישראל תתגלם בשתי מדינות: מדינת־ישראל ומדינת פלסטין, שתהיינה קשורות זו בזו במיטגרת מדינית, כלכלית ובטחונת משותפת.

4. מדינה פלסטינית

מדינת־ישראל תעודד את הקמתה של מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת־עזה, בתנאי שמדינה זו תהיה קשורה עם הקמתה באמנה בטחונת, מדינית וכלכלית עם ישראל.*

5. גבולות

הגבול הפנימי בין שתי המדינות בארץ־ישראל יתבסס על קו־הגבול מלפני ה־5 ביוני 1967. ניתן יהיה לעשות שינויים בגבול בהסכמה הודית בין שתי המדינות.

6. ירושלים המאוחדת

ירושלים המאוחדת תהיה בירת ארץ־ישראל, נוסף על היותה בירת ישראל ובירת המדינה הפלסטינית הערבית.

7. זיקות חיצוניות

התקשרות שתי מדינות ארץ־ישראל לא תסתור את הזיקה המיוחדת של מדינת־ישראל לעולם היהודי, ואת הזיקה המיוחדת של מדינת פלסטין לעולם־הערבי.

8. עבר־הירדן

תושבי עבר־הירדן יוזמנו להצטרף לאיחוד הארצי־ישראלי, אם עלידי הצטרפות עבר־הירדן למדינת פלסטין, אם עלידי הצטרפות עבר־הירדן כמדינה שלישית לאיחוד הארצי־ישראלי.

9. ריבונות

כל אחת ממדינות ארץ־ישראל תהיה ריבונית לגמרי בכל עניין שלא נכלל בפירוש באמנת האיחוד הארצי־ישראלי.

10. אמנת האיחוד

אמנת־האיחוד תכלול את העקרונות הבאים:

- (א) **הסדר מדיני:** אף אחת מן המדינות לא תצטרף לברית מדינית המכוננת נגד רעותה. כל ברית של כל אחת מן המדינות עם גורם זר תהיה טעונה הסכמה הדדית מראש.
- (ב) **הסדר כלכלי:** לא תהיינה שום מחיצות כלכליות, בתוך ארץ־ישראל, אלא בהסכמה הדדית.
- (ג) **הסדר בטחוני:** לא תותר כניסת צבא זר לתחומי ארץ־ישראל, ותיוצרנה ערובות צבאיות ממשיות למניעת איום צבאי על ארץ־ישראל, על המדינה הפלסטינית או על מדינת־ישראל. ערובות אלו יכללו, לפי הצורך, פירוד שטחים ו/או קיום ביטחים צבאיים של כל אחת משתי המדינות על אדמת רעותה, ו/או הקמת צבא של האיחוד, כפי שייקבע באמנת־האיחוד.
- (ד) **חופש תנועה:** לא תהיינה שום הגבלות על חופש התנועה של אזרחי שתי המדינות בכל רחבי ארץ־ישראל.
- (ה) **איחוד התנחלות:** לא תותר התנחלות פלסטינית בישראל, או התנחלות ישראלית בפלסטין, אלא בהסכמה הדדית.
- (ו) **יישוב פליטים:** כל בני ארץ־ישראל, הן פליטים והן מהגרים, יוזמנו לחזור לארץ־ישראל, יישוב הפליטים יהיה על האחריות המשותפת של ישראל ופלסטין.
- (ז) **חופש עליה:** כל אחת משתי המדינות תהיה ריבונית בענייני העליה לשטחה.
- (ח) **שפות רשמיות:** בפדרציה תהיינה השפות הרשמיות עברית וערבית.
- (ט) **פדרציה:** אמנת־האיחוד תהיה צעד ראשון לקראת הקמת פדרציה שלמה בין שתי המדינות.
- (י) **ביטול האמנה:** אמנת־האיחוד, או כל חלק ממנה, לא תהיה ניתנת לביטול באורח חד־צדדי, אלא רק בהסכמת שתי המדינות גם יחד. ביטול שרירותי של האמנה על ידי צד אחד יתיר לצד השני חופש־פעולה מלא להבטחת האינטרסים החיוניים של קיומו ובטחונו.
- (יא) **השתלבות במרחב:** אחת ממטרות־היסוד של האיחוד הארצי־ישראלי תהיה להביא להשתלבות ארץ־ישראל, על שתי מדינותיה, במיטגרת מרחבית כוללת, שתהיה מושתתת על שלום צודק, תיאום מדיני, שוק כלכלי משותף והסדר בטחוני, עד כדי הקמתה של קונפדרציה מרחבית רחבה.

* הוועידה קבעה, כי תנאי ראשון למימושה של תוכנית הפדרציה הוא כינונה של ממשלה ישראלית על יסוד תוכנית־שלום גלויה ומוצהרת, התומכת בזכות העם הפלסטיני למדינה משלו והמכירה בזכות כל עמי המרחב לריבונות לאומית ומדינית.

תנאי, והנושאת בחובה סכנה לקיום המדינה. "שניהם", הכריזו, "מובילים למלחמה חד־שה".

וא הרהיב את הדיבור על הצדקות: "נמאס לנו להיות צדיקים. איננו רוצים שבעוד שנה יגירו עלינו: הם צדק, בעצם. אנחנו רוצים שהצדק יהפוך לכוון סוליסטי פעיל. הצדקות מציעה לנו להיות קדושים יותר, להיות ימים בעיני עצמנו, במקום להרדיר המונים, להפעיל המונים, לי שכנע אותם כי השלום אינו רק יפה ורצוי

אתמול נולדה, אבל רעיון הפדרציה נולד והתגבש שנים לפני כן", המשיך אבנרי. "כאשר באים אלינו אנשי שלמות הארץ, כחורת מלחמה וכיבוש, אין לנו תסביך־נחיתות כלפיהם. לחמנו למען שלימות ה־ארץ, גם כאשר הם רקדו ברחובות ושמתו על חלוקת הארץ".
לדעתו, מאיימות כיום שתי סכנות על מדינת ישראל ועל שלמות הארץ:
● **השוכניזם,** החותר לסיפוח, והי נושא בחובה את זרוע הרכיבי של העם השני, **הצדקנות,** החותרת לנסיגה ללא

קשישים
רות ואלפרד דוידסון, מחיפה, שבלטו בין ה־צעירים, מתייעצים על אחד מסעיפי תוכנית השלום, תוך עיון בתיק שהומצא לכל ציר.

צעירים
הטביעו את חותמם על הוועידה. כאן: שרי הח־פאית והמסורר יאיר הורביץ, שנכת כאורח.

דיון
ער וחוסס ריתק את הצירים שעות ארוכות. בתמונה: אריה פריהאוף אלכס מסיס ואורה כהן מתל־אביב.

ויכוח
בשעת הפסקה, במרכז המעגל: שמואל טגל, סגן היו"ר החדש (מהגב) ומולו נראה הסטודנט דב גופר (מזר) קץ מירושלים. הוויכוח היה נוקב וחודר.